

РЕШЕНИЕ

№ 2801

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **12242** по описа за **2023** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. К. С. М. срещу решение № 2466/26.05.2023г. по НАХД 2651/2022 по описа на 1 ви състав на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление № НП-7/ 07.01.2022г. издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“.

С жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Излагат се доводи, че същото е постановено при нарушения на процесуалния и материалния закон. Твърди се, че наложеното с процесното НП наказание е явно несправедливо. Претендира сторените по делото разноски.

Касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба -редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа отговора на касационната жалба. Моли оспореното решение да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско

възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна, по следните съображения:

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: На 14.12.2021 г. на жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за това, че при проверка в „Амбулатория за индивидуална практика за първична медицинска помощ по дентална медицина д-р А.-К. С. М.“ (медицинската практика на жалбоподателя), е било установено, че в качеството си на лекуващ лекар на пациента Х. Р., на 22.08.2021 г. жалбоподателят е екстрахирал 42-ри зъб, като преди това не е взел писмено информирано съгласие от пациента Х. Р. и не го е запознал с усложненията, които могат да възникнат при лечението, по време на което е използван инвазивен метод - нарушение на чл. 89, ал. 1, вр. чл. 88, ал. 1 от 33.

Въз основа на така съставения акт е било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 89, ал. 1, вр. чл. 88, ал. 1, вр. чл. 220, ал. 2 от 33 на жалбоподателя е била наложена глоба в размер на 700 лева.

За да потвърди НП, въззивният съд приел, че жалбоподателят е осъществил състава на вмененото му административно нарушение. При извършената служебна проверка, съдът не констатирал допуснати съществени процесуални нарушения, които да засягат правото на защита на наказаното лице. Съдът установил, че постановлението съдържа законоустановените реквизити и не страда от пороците, твърдени в жалбата. Не намерил и основания за намаляване размера на наложеното наказание или за прилагане на чл.28 от ЗАНН.

Така постановеното решение е правилно.

Преди всичко, следва да се отбележи, че настоящата инстанция не споделя твърденията на касатора, че нарушението не е описано в НП достатъчно пълно и ясно, до степен нарушителят да не може да разбере в какво се изразява противоправното му поведение и за какво нарушение е ангажирана неговата отговорност. Напротив, както в АУАН, така и в санкционния акт недвусмислено е посочено, че жалбоподателят на 22.08.2021г. е предприел хирургическа интервенция – екстракция на зъб на пациент,

без да му предостави информацията по чл.88 от З за здравето и да получи писменото му информирано съгласие.

На следващо място – не отговаря на действителността, че нарушението не е установено по безспорен и категоричен начин, доколкото проверката за изискуемата документация била извършена само на единия адрес от двете стоматологични практики на жалбоподателя. Видно от обстоятелствената част на АУАН, проверката е извършена в кабинета, находящ се на [улица]. Именно там, според саморъчно подписаното становище на д-р М., е извършена манипулацията, предполагаща предварително информиране на пациента за спецификата на процедурата и възможните рискове и усложнения. Последният е присъствал на проверката и е подписал протокола, в който изрично е отразено, че на проверяващите, макар да са представени множество документи във връзка с упражняваната медицинска практика и на двата адреса, не са дадени/или посочени/ такива за наличие на надлежно удостоверено информирано съгласие на пациента за конкретната интервенция на процесната дата. Такива не са ангажирани и в производството пред районния съд.

Писмен документ със съдържание за информиране на пациента във връзка с извършването на денталната екстракция е представено едва в касационното производство. Доколкото същият не бе надлежно заверен от страната или процесуалния и представител, въпреки изричните указания на съда в тази насока, бе отказано приобщаването му към доказателствената съвкупност, на основание чл.144 АПК, вр.чл.183 ГПК..

Отделно от това, съдът намира, че дори и цитираният документ да бе приет по делото, доколкото същият представлява частен такъв, без достоверна дата и предвид процесуалното поведение на жалбоподателя, който нито в хода на досъдебната фаза на процеса, нито пред въззивния съд е твърдял, че разполага с доказателства за изпълнение на задължението си по чл.88 от З за здравето, следва да се приеме, че същият е съставен за целите на производството. Като такъв, същият не може да обоснове друг извод за доказаността на нарушението, различен от този, до който са достигнали наказващият орган и първостепенният съд.

Колкото до размера на наложената санкция, съдът намира, че същата правилно е определена при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, под средния размер на предвиденото в закона, поради което не са налице основания за нейното изменение. Правилно първоинстанционният съд е приел и че липсват предпоставки за прилагане на чл. 28 ЗАНН, тъй като не се установява по отношение на извършеното деяние да са налице такива смекчаващи отговорността обстоятелства, които да имат за резултат значително по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното деяние от общия случай на този вид административни нарушения.

С оглед гореизложеното, атакуваното решение на районния съд, с което е потвърдено обжалваното наказателно постановление, е правилно и законосъобразно. Ето защо, същото следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на правния спор, претенцията на касационния жалбоподател за

присъждане на разноски е неоснователна.

На ответника по касация, с оглед становището на настоящата инстанция по съществуващото на спора, са дължими разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XVI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2466/26.05.2023г. по НАХД 2651/2022 по описа на I ви състав на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА А. К. С. М., с ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ап.162 ДА ЗАПЛАТИ на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.